

saavel som den højtærede Forsvarsminister være opmærksomme paa: „Der er en tredje Gruppe af Stater, som allerede fra tidligere Tid har følt sig, i Kraft af deres Beliggenhed og deres Forhold, saaledes stillet, at de har haft et forholdsvis beskedent Militærvæsen, som nu agter at indskrænke dette Militærvæsen, og som gør dette i Tillid til Erklæringer, som er fremsat Gang paa Gang i Tiden efter Krigen, om, hvorledes en Freneds Udvikling nu skulde komme, Stater, overfor hvilke man ikke logisk eller praktisk kan stille Krav om Anvendelse af militære Kræfter til Raadighed for Folkeforbundet, men som ene kan yde den Hjælp, som de naturligt er i Stand til at yde og forpligtet til at yde, nemlig Deltagelse i de økonomiske Foranstaltninger, som skal finde Sted overfor en Lovbryderstat.“ Han tilføjer, at det kan ske baade negativt og positivt, baade derved, at de deltager i den lovbevalde Boycotning af den paagældende Stat, og derved, at de yder Pengebidrag til den angrebne Stat. Jeg beder den højtærede Minister og det ærede 8de landstingsvalgte Medlem lægge sig disse Udtalelser paa Sinde. Vel er jeg ganske klar over, at det ærede 8de landstingsvalgte Medlem optraadte med megen Autoritet, men jeg stiller dog Boncours Autoritet ved Siden af det ærede Medlems, hvilket jeg ikke haaber det ærede Medlem tager mig fortrydeligt op. Derfor siger jeg til det ærede Medlem, at jeg haaber, han flittigt vil studere Boncour og særlig disse Udtalelser af ham. De indeholder en Regel, som er ganske klar og ligetil, Ting, man ikke kan komme udenom.

Et andet Medlem af Folkeforbundet, nemlig selve Folkeforbundstraktatens Fader, Lord Cecil, stiller sig paa samme Maade. Han har fuldstændig afvist den Tanke, at vi skulde have Forpligtelse til at forsvare os. Det, vi er forpligtede til, er netop, som af Boncour fremhævet, at deltage i økonomiske Foranstaltninger overfor en lovbyrdende Stat. Det har vi Evne til, men vi har ikke Evne til at paatage os militære Forpligtelser. Det tror jeg ikke jeg behøver at uddybe videre. Jeg ved nok, at det ærede 8de tingvalgte Medlem, forrige Gang han havde Ordet, sagde, at naar der her i Landet hersker saa forskellige Anskuelse om Betydningen af vort Forsvarsvæsen, maa Grunden dertil søges i, at det er et Spørgsmaal, som foruden at være af militærpolitisk og økonomisk Art i højere Grad er af udenrigspolitisk end af indenrigspolitisk Art. Og saa føjede det ærede Medlem til, at militærpolitiske Pro-

blemer er det ikke Hvermands Sag at forstaa. Jeg havde nær sagt, hvad forstaaer Bønder sig paa Agurkesalat. Jeg ved ikke, om vi Rigsdagsmænd kommer ind under Begrebet Hvermand, for saa er det ikke saa godt, om jeg saa maa sige, men jeg gentager, hvad jeg sagde i Gaar, at det har altid været saaledes herhjemme, at det var den danske Vælgerbefolkningens Repræsentanter paa Rigsdagen, der afgjorde, hvordan dansk Militærvæsen skulde se ud. Naar det ærede Medlem henvendte sig til den socialdemokratiske Ordfører og bad ham give Besked om, hvordan Korpset skulde organiseres, saa forekommer det mig, at det ærede Medlem var fuldkommen paa Vildspor. Det har altid været saaledes, at det var Befolkningens Repræsentanter her paa Rigsdagen, som afgjorde, hvor meget vi vilde ofre paa vort Militærvæsen, og den Dag, det var afgjort, sagde vi til de sagkyndige: Vil I være saa venlige at organisere Forsvaret indenfor Rammen af det Beløb, her er Tale om. Saadan tror jeg man maa se paa dansk Militærvæsen, ikke paa nogen anden Maade, og jeg tror ikke, man skal sige, at naar der har været saa mange forskellige Anskuelse, er det, fordi det ikke er Hvermands Sag at forstaa Spørgsmaalet.

Jeg skal for øvrigt ikke gaa dybt ind paa Sagen. Den ærede Ordfører for det konservative Parti (Piper) holdt, da Sagen sidst var for, en ret stor Tale, men hvis vi skulde ind paa alle de mange Detailler, som har været omtalt, vilde vi kunne fortsætte ikke alene i Dag, men mange Dage. Nu, da der ligger et Tidsrum af 4—5 Maaneder mellem den Dag, da første Behandling begyndte, og i Dag, da der endvidere i Mellemtiden er foregaaet et Regeringsskifte, og da den Regering, der i Øjeblikket sidder ved Roret, ikke vil gaa ind paa det foreliggende Lovforslag, ikke en Gang som Forhandlingsgrundlag, forekommer det mig, at hvis vi fortsatte Forhandlingen, vilde den i nogen Grad faa en Forestillings Karakter, som ikke kunde efterfølges af positive Resultater. Derfor skal jeg for mit Vedkommende undlade at gaa videre ind paa alle de Bemærkninger, der er fremsat fra de forskellige Sider. Jeg kan for øvrigt ogsaa henholde mig til de ret udførlige Bemærkninger, jeg fremsatte, da vi behandlede Spørgsmaalet sidst her, og jeg skal trods den Vanskelighed, der, som sagt, frembyder sig, anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i det Udvalg, som jeg forudsætter vil blive nedsat, naar Forhandlingen slutter.